

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Eichstaedt
Sędziowie:	SA Marian Baliński SA Jacek Błaszczyk (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale K. G., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 r.

sprawy

1) M. M.

oskarżonego z art. 258 §1 i 3 kk; art. 42 ust. 3 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dn. 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych oraz art. 18 §3 kk w zw. z art. 42 ust. 3 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej przy zastosowaniu art. 11 §2 w zw. z art. 12 i w zw. z art. 65 §1 kk; art. 73a §1, art. 66 §1 kks, art. 18 §3 kk w zw. z art. 73a §1 kks, art. 66 §1 przy zastosowaniu art. 7 §1 w zw. z art. 6 §2 kks i w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2 i 5 kks;

2) A. J.

oskarżonego z art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 2 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych przy zastosowaniu art. 11 §2 w zw. z art. 12 kk; art. 73a §1 w zw. z art. 6 §2 i w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 2 kks;

3) A. B.

oskarżonego z art. 42 ust. 1 i art. 44 ust. 1 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 13 ustawy z dnia 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych przy zastosowaniu art. 11 §2 kk; art. 73a §2 kks;

4) H. S.

oskarżonego z art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 2 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dn. 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych przy zastosowaniu art. 11 §2 w zw. z art. 12 kk; art. 73a §2 w zw. z art. 6 §2 i w zw. z art. 37 §1 pkt 2 kks;

5) B. T.

oskarżonego z art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 2 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych przy zastosowaniu art. 11 §2 w zw. z art. 12 kk; art. 73a §1 w zw. z art. 6 §2 i w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 2 kks;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt XVIII K 142/10

oraz zażaleń obrońcy oskarżonego M. M. i oskarżonego H. S. na postanowienie sądu I instancji z dnia 12 grudnia 2012 r. w przedmiocie kosztów procesu

na podstawie art. 437 §1 kpk oraz art. 624 §1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok oraz zaskarżone postanowienie;
2. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 226/13

UZASADNIENIE

W sprawie w której wydano zaskarżony wyrok zostało oskarżonych piętnaście osób, tj.: B. K., M. M., J. S., T. K., A. J., K. P., A. M., A. B., E. K., J. J., H. S., A. G., B. T., M. F. oraz A. A.. W szczególności:

2. M. M. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od czerwca 2006 r. do listopada 2007 r. w miejscowościach (...), M. w powiecie (...) (województwo (...)) oraz M. w powiecie (...) (województwo (...)) kierował działaniami zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw i przestępstw skarbowych związanych z nielegalną produkcją napojów spirytusowych, w skład której wchodził: M. S., J. S., K. K. oraz B. S., w ten sposób, że organizował zakup alkoholu etylowego odkażonego oraz skażonego alkoholu etylowego, a następnie nie będąc do tego uprawnionym zlecał jego odkażanie, wyrób z odkażonego alkoholu etylowego, niezgodnie ze sposobem produkcji, warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi, napojów spirytusowych znacznej wartości w postaci wódek gatunkowych oraz spirytusu rektyfikowanego, a nadto organizował butelki, nakrętki, etykiety, podrobione znaki akcyzy i inne przedmioty niezbędne do wyrobu napojów spirytusowych oraz organizował sprzedaż tak wytworzonych napojów spirytusowych oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi oraz podrobionymi znakami akcyzy – tj. o przestępstwo z art. 258 §1 i 3 k.k.;

V. w miejscu i czasie jak w pkt. IV działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i przestępstw skarbowych związanych z nielegalną produkcją napojów spirytusowych, w ramach podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z M. S., J. S., B. S. i K. K. wyrabiał nie będąc do tego uprawnionym oraz niezgodnie ze sposobem produkcji, warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi z odkażonego alkoholu etylowego skażonego napoje spirytusowe w postaci wódek gatunkowych, marek: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)

oraz w postaci spirytusu rektyfikowanego w łącznej ilości nie mniejszej niż 23.117 szt. butelek o pojemności 0,5 l i 1l, tj. 13.551 litrów alkoholu etylowego o stężeniu około 40 %, oznaczając je podrobionymi znakami towarowymi oraz podrobionymi znakami akcyzy, które następnie wprowadził do obrotu, odkażał alkohol etylowy skażony w ilości nie mniejszej niż 7.450 litrów oraz dostarczał innym osobom alkohol etylowy skażony wraz z odczynnikami do odkażania, alkohol etylowy odkażony, podrobione znaki akcyzy oraz podrobione znaki towarowe udzielając w ten sposób pomocy do nielegalnego wyrobu napojów spirytusowych, a łączna ilość zadysponowanego w opisany sposób spirytusu wyniosła nie mniej niż 37.524 litry, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 3.001.920 zł, przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu a wartość wprowadzonych do obrotu napojów spirytusowych była znaczna, czym działał na szkodę właścicieli marek: (...) sp. z o.o., (...) V. L., D. (...), (...) B., Central (...), (...), (...) oraz (...) W. – tj. o czyn z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych oraz art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 §1 k.k.;

VI. w miejscu i czasie jak w pkt. V działając krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i przestępstw skarbowych związanych z nielegalną produkcją wyrobów spirytusowych, w ramach podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z M. S., J. S. i K. K. zmienił w użyciu przeznaczenie wyrobu akcyzowego zwolnionego z podatku akcyzowego w ten sposób, że odkażał alkohol etylowy skażony, wyrabiał z niego napoje spirytusowe w postaci wódek gatunkowych i spirytusu rektyfikowanego, oznaczając opakowania podrobionymi znakami akcyzy, które następnie wprowadził do obrotu, a nadto udzielił pomocy do zmiany w użyciu przeznaczenia wyrobu akcyzowego zwolnionego z podatku akcyzowego dostarczając alkohol etylowy skażony wraz z odczynnikami do odkażania, alkohol etylowy odkażony i podrobione znaki akcyzy, a łączna ilość zadysponowanego w opisany sposób spirytusu wyniosła nie mniej niż 37.524 litry powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego dużej wartości, w wysokości nie mniejszej niż (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 88 %) 1.940.161,30 zł, a wartość przedmiotu czynu zabronionego była duża, przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu – tj. o czyn z art. 73a §1 k.k.s., art. 66 §1 k.k.s., art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 73a §1 k.k.s., art. 66 §1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 §1 k.k.s w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s.;

5. A. J. został oskarżony o to, że:

XII. w okresie od 04 czerwca 2006 r. do 03 stycznia 2007 r. we W. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odkażył, nie będąc do tego uprawnionym, alkohol etylowy skażony w ilości nie mniejszej niż 4.000 litrów, a następnie tak uzyskany spirytus oraz zakupiony spirytus pochodzący z odkażania skażonego alkoholu etylowego w ilości łącznej nie mniejszej niż 6.110 litrów, o wartości rynkowej (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 96 %) nie mniejszej niż 488.800 zł, wprowadził do obrotu przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a wartość wprowadzonych do obrotu napojów spirytusowych była znaczna – tj. o czyn z art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIII. w miejscu i czasie jak w pkt XII działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odkażając alkohol skażony, a następnie sprzedając go w ilości łącznej nie mniejszej niż 6.110 litrów jako spirytus konsumpcyjny zmienił w użyciu przeznaczenie wyrobu akcyzowego powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego w wysokości nie mniejszej niż (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 88 %) 244.644,40 zł, przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a wartość

przedmiotu czynu zabronionego była duża – tj. o czyn z art. 73a §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 2 k.k.s.;

8. A. B. został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie września 2007 r. w S. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odkaził, nie będąc do tego uprawnionym, alkohol etylowy skażony a następnie tak uzyskany spirytus w ilości nie mniejszej niż 2.000 litrów, o wartości rynkowej (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 96 %) nie mniejszej niż 160.000 zł, wprowadził do obrotu – tj. o czyn z art. 42 ust. 1 i art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 13 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k.;

XVII. w miejscu i czasie jak w pkt VI działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odkazując alkohol etylowy skażony w ilości nie mniejszej niż 2.000 litrów, a następnie sprzedając go jako spirytus konsumpcyjny zmienił w użyciu przeznaczenie wyrobu akcyzowego powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego w wysokości nie mniejszej niż (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 88 %) 80.080 zł – tj. o czyn z art. 73a §2 k.k.s.;

11. H. S. został oskarżony o to, że:

XXIV. w okresie co najmniej od 24 listopada 2007 roku do 15 stycznia 2008 r. w E. i okolicach, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odkaził, nie będąc do tego uprawnionym, alkohol etylowy skażony uzyskując niezgodnie ze sposobem produkcji, warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi spirytus, który wprowadził do obrotu w ilości łącznej nie mniejszej niż 4.800 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 384.000 zł, przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a wartość wprowadzonych do obrotu napojów spirytusowych była znaczna – tj. o czyn z art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXV. w miejscu i czasie jak w pkt XXIV działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odkazując alkohol etylowy skażony w ilości łącznej nie mniejszej niż 4.800 litrów, a następnie sprzedając go jako spirytus konsumpcyjny zmienił w użyciu przeznaczenie wyrobu akcyzowego zwolnionego z podatku akcyzowego powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego małej wartości w wysokości nie mniejszej niż (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 88 %) 192.192 zł, przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu – tj. o czyn z art. 73a §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i w zw. z art. 37 §1 pkt 2 k.k.s.;

13. B. T. został oskarżony o to, że:

XXVIII. w okresie co najmniej od 06 lutego 2007 r. do 10 stycznia 2008 r. w G. i okolicach, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odkaził, nie będąc do tego uprawnionym, alkohol etylowy skażony uzyskując niezgodnie ze sposobem produkcji, warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi spirytus, który wprowadził do obrotu w ilości łącznej nie mniejszej niż 12.000 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 960.000 zł, przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a wartość wprowadzonych do obrotu napojów spirytusowych była znaczna – tj. o czyn z art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXIX. w miejscu i czasie jak w pkt XXVIII działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odkażając alkohol etylowy skażony w ilości łącznej nie mniejszej niż 12.000 litrów, a następnie sprzedając go jako spirytus konsumpcyjny zmienił w użyciu przeznaczenie wyrobu akcyzowego zwolnionego z podatku akcyzowego powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego w wysokości nie mniejszej niż (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 88 %) 480.480,00 zł, przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a wartość przedmiotu czynu zabronionego była duża – tj. o czyn z art. 73a §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 2 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 listopada 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XVIII K 142/10:

7. oskarżonego M. M. uznano za winnego popełnienia:

a.

a. zarzuconego w pkt IV czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 §1 i 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 §3 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

b. zarzuconego mu w pkt V czynu wyczerpującego dyspozycję art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych i art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej i art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. grzywnę w wysokości 500 stawek dziennych po 80 złotych każda,

c. zarzuconego mu w pkt VI czynu, z tą zmianą w jego opisie, że spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego wielkiej wartości, wyczerpującego dyspozycję art. 73a §1 k.k.s. i art. 66 §1 k.k.s. i art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 73a §1 k.k.s. i art. 66 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i za to na podstawie art. 73a §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 k.k.s. wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

8. stwierdzono, że w przypadku czynów z pkt 7b i 7c zachodzi idealny zbieg przestępstwa i przestępstwa skarbowego, o którym stanowi art. 8 §1 k.k.s., w związku z czym na podstawie art. 8 §2 k.k.s. z kar orzeczonych w pkt 7b i 7c wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec M. M. w pkt 7b,

9. na podstawie art. 85 k.k. i 86 §1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec M. M. w pkt 7a i 7b wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

10. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §2 k.k. i art. 73 §2 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 9 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby i oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

11. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu w pkt 7b kary grzywny zaliczono rzeczywiste pozbawienie wolności w okresie od 22 listopada 2007 roku do 25 stycznia 2008 roku,

20. oskarżonego A. J. uznano za winnego popełnienia:

a. w miejsce czynu zarzuconego mu w pkt XII tego, że w okresie od 4 czerwca 2006 r. do 3 stycznia 2007 r. we W. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odkażił, nie będąc do tego uprawnionym, alkohol etylowy skażony w ilości nie mniejszej niż 6.000 litrów, a następnie tak uzyskany

spirytus o wartości rynkowej (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 96 %) nie mniejszej niż 480.000 zł, wprowadził do obrotu, przy czym z popełniania przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a wartość wprowadzonych do obrotu napojów spirytusowych była znaczna, czym wyczerpał dyspozycję art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 2 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych i art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 42 ust. 3 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 100 złotych każda,

b. czynu zarzuconego w pkt XIII z tą zmianą w jego opisie, iż łączna ilość odkażonego i sprzedanego następnie alkoholu to co najmniej 6.000 litrów, zaś kwota uszczuplenia należności publicznoprawnej to 240.240 złotych, czym wyczerpał dyspozycję art. 73a §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 73a §1 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

21. stwierdzono, że w przypadku czynów z pkt 20a i 20b zachodzi idealny zbieg przestępstwa i przestępstwa skarbowego, o którym stanowi art. 8 §1 k.k.s., w związku z czym na podstawie art. 8 §2 k.k.s. z kar orzeczonych w pkt 20a i 20b wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec A. J. w pkt 20a,

22. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. i art. 73 §1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 20a kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby i oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

23. oskarżonych K. P. i A. M. uniewinniono od popełnienia czynów zarzuconych im w pkt XIV i XV i w tym zakresie kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa,

24. oskarżonego A. B. uznano za winnego popełnienia:

a. w miejsce czynu zarzuconego w pkt XVI tego, że w okresie od marca do października 2007 roku w S. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z przestępczej działalności stałe źródło dochodu, udzielał pomocy nieustalonej osobie o imieniu J. do nielegalnego odkażania alkoholu skażonego oraz nielegalnego wyrobu napojów spirytusowych, wytwarzanych niezgodnie ze sposobem produkcji i warunkami technologicznymi z odkażonego alkoholu skażonego i do ich wprowadzania następnie do obrotu, w ten sposób, że sprzedawał J. nabywany od PHU (...) skażony alkohol etylowy w postaci rozcieńczalnika spirytusowego w ilości łącznej nie mniejszej niż 3.900 litrów, wiedząc, iż odbiorca uczynił sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych i art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 42 ust. 3 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 50 złotych każda,

b. w miejsce czynu zarzuconego w pkt XVII tego, że w okresie od marca do października 2007 roku w S. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z przestępczej działalności stałe źródło dochodu udzielił pomocy nieustalonej osobie o imieniu J. do zmiany przeznaczenia w użyciu wyrobu akcyzowego w postaci alkoholu etylowego skażonego w ilości łącznej 3.900 litrów, w ten sposób, że nabywany od PHU (...) alkohol skażony w postaci rozcieńczalnika spirytusowego, sprzedawał J. w celu odkażenia go i wprowadzenia do obrotu jako alkoholu konsumpcyjnego, czym naraził na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego (wyliczonej dla spirytusu o stężeniu 88 %) w wysokości łącznej nie mniejszej niż 156.000 zł, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 73 a§2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w

zw. z art. 37 §1 pkt 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 73a§2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 2 k.k.s. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

25. stwierdzono, że w przypadku czynów z pkt 24a i 24b zachodzi idealny zbieg przestępstwa i przestępstwa skarbowego, o którym stanowi art. 8 §1 k.k.s., w związku z czym na podstawie art. 8 §2 k.k.s. z kar orzeczonych w pkt 24a i 24b wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec A. B. w pkt 24a,

26. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §2 k.k. i art. 73 §2 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 24a kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby i oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

27. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu w pkt 24a kary grzywny zaliczono rzeczywiste pozbawienie wolności w okresie od 11 do 12 września 2008 roku,

35. oskarżonego H. S. uznano za winnego popełnienia:

a. zarzuconego mu w pkt XXIV czynu z tą zmianą w jego opisie, że łączna ilość odkażonego i wprowadzonego do obrotu alkoholu etylowego wynosi co najmniej 2000 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 160.000 złotych oraz eliminując z opisu czynu stwierdzenie „a wartość wprowadzonych do obrotu napojów spirytusowych była znaczna”, czym wyczerpał dyspozycję art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 1 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych i art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 42 ust. 3 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 k.k. grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 20 złotych każda,

b. zarzuconego mu w pkt XXV czynu z tą zmianą w jego opisie, że łączna ilość odkażonego i sprzedanego następnie alkoholu etylowego wynosi co najmniej 2.000 litrów, zaś uszczuplona należność publicznoprawna wyniosła nie mniej niż 80.080 złotych, czym wyczerpał dyspozycję art. 73a§2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 73a§2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 2 k.k.s. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

36. stwierdzono, że w przypadku czynów z pkt 35a i 35b zachodzi idealny zbieg przestępstwa i przestępstwa skarbowego, o którym stanowi art. 8 §1 k.k.s., w związku z czym na podstawie art. 8 §2 k.k.s. z kar orzeczonych w pkt 35a i 35b wykonaniu podlega kara orzeczonej wobec H. S. w pkt 35a,

37. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. i art. 73 §1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 35a kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby i oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

41. oskarżonego B. T. uznano za winnego popełnienia;

a. czynu zarzuconego mu w pkt XXVIII, z tą zmianą w jego opisie, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami oraz że łączna ilość odkażonego i wprowadzonego do obrotu alkoholu etylowego wynosi co najmniej 16.000 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.280.000 złotych, czym wyczerpał dyspozycję art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 2 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych i art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 42 ust. 3 ustawy z dn. 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych w zw. z art. 11 §3 k.k., wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 k.k. grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych po 50 złotych każda,

b. czynu zarzucanego mu w pkt XXIX z tą zmianą w jego opisie, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami oraz, że łączna ilość odkażonego i sprzedanego następnie alkoholu etylowego wynosi co najmniej 16.000 litrów, zaś kwota uszczuplonej należności publicznoprawnej wynosi nie mniej niż 640.640 złotych, czym wyczerpał dyspozycję art. 73a §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 73a §1 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s. wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

42. stwierdzono, że w przypadku czynów z pkt 41a i 41b zachodzi idealny zbieg przestępstwa i przestępstwa skarbowego, o którym stanowi art. 8 §1 k.k.s., w związku z czym na podstawie art. 8 §2 k.k.s. z kar orzeczonych w pkt 41a i 41b wykonaniu podlega kara orzeczona wobec B. T. w pkt 41a,

43. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. i art. 73 §1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 41a kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby i oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

44. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt 41a kary grzywny zaliczono oskarżonemu rzeczywiste pozbawienie wolności w okresie od 8 do 9 czerwca 2009 roku.

Apelacje od tego rozstrzygnięcia wnieśli obrońcy oskarżonych: A. M., A. J., A. B., H. S. oraz B. T., zaś co do pozostałych wskazanych na wstępie oskarżonych wyrok uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego M. M. skarżąc wyrok w części dotyczącej kary zarzuciła:

I. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w punkcie 7 ppkt b w wysokości 500 stawek dziennych po 80 zł każda przekraczającą stopień społecznej szkodliwości przestępstwa oraz w relacji do celów jakie kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej z uwagi na niedostateczne uwzględnienie przy wymiarze kary okoliczności łagodzących przy nadmiernym wyeksponowaniu okoliczności obciążających oraz przy braku prawidłowego uwzględnienia dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 §1 i § 2 k.k. oraz w art. 58 §2 k.k., polegającą na nie uwzględnieniu przy wymiarze kary w stopniu wystarczającym całokształtu okoliczności łagodzących, do których należy zaliczyć:

- dotychczasową niekaralność oskarżonego,
- sposób zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, w szczególności postawę oskarżonego prezentowaną wobec organów ścigania, złożenie wielokrotnych, bardzo szczegółowych wyjaśnień, w których M. M. przyznał się do zarzucanego mu czynu, ujawnił istotne okoliczności popełnienia przestępstwa, sposobu działania, zasady podziału zysku oraz inne znane oskarżonemu okoliczności związane z przestępstwem w oparciu, o które w dużej mierze został sporządzony akt oskarżenia,
- polegającą na nie uwzględnieniu przy wymiarze kary grzywny aktualnej sytuacji majątkowej oskarżonego.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary grzywny poprzez wydatne jej obniżenie.

Obrońca oskarżonego A. J. zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej kary zarzucając:

I. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w punkcie 20 ppkt a w wysokości 150 stawek dziennych po 100 zł każda: przekraczającą stopień społecznej szkodliwości przestępstwa oraz w relacji do celów jakie kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej z uwagi na niedostateczne uwzględnienie przy wymiarze kary okoliczności łagodzących przy nadmiernym wyeksponowaniu okoliczności obciążających oraz przy braku prawidłowego uwzględnienia dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 §1 i § 2 k.k. oraz w art. 58 §2 k.k., polegającą na nie uwzględnieniu przy wymiarze kary w stopniu wystarczającym całokształtu okoliczności łagodzących, do których należy zaliczyć:

- dotychczasową niekaralność oskarżonego,

- sposób zachowania się A. J. po popełnieniu przestępstwa - szczere przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy, żalu, zrozumienie naganności czynu,
- zaniechanie działalności przestępczej jeszcze przed wszczęciem postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie, chęć powrotu do normalności wyrażającej się w przestrzeganiu porządku prawnego,
- sposób zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, w szczególności postawę oskarżonego prezentowaną wobec organów ścigania, złożenie wyjaśnień, w których oskarżony ujawnił wszelkie znane mu okoliczności związane z procederem przestępczym,
- wyrażającą się w niedostatecznym rozważeniu przy wymiarze kary znikomej roli A. J. w procederze przestępczym, a w szczególności faktu, iż oskarżony nie był bezpośrednim organizatorem, inicjatorem, ani wykonawcą czynności sprawczych, czego wyrazem było brak zarzutu popełnienia przestępstwa w warunkach określonych w art. 258 k.k.
- polegającą na nie uwzględnieniu przy wymiarze kary grzywny aktualnej sytuacji majątkowej oskarżonego.

W konkluzji obrońca wniosła o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary grzywny przez wydatne jej obniżenie.

Obrońca A. B. zarzucił:

I. Naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1. art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 §1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego A. B. i jedynie selektywne ocenienie przez Sąd informacji płynących z tego dowodu, w zakresie dotyczącym obejmowania przez oskarżonego swoją świadomością, udzielenia pomocy do czynów wypełniających dyspozycję art. 42 ust. 3 ustawy o wyrobie napojów spirytusowych i art. 13 w zw. z art. 14 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz udzielenia pomocy do przestępstwa skarbowego określonego w art. 73a §2 k.k.s., przy jednoczesnym czynieniu przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych w oparciu o domniemanie nie znajdujące oparcia dowodowego;

2. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 §1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez pominięcie w kontekście dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych, okoliczności płynących z treści wyjaśnień oskarżonego (co istotne, uznanych w tym zakresie przez Sąd za wiarygodne) z których wynikało, że osoba, której oskarżony dostarczał skażony rozcieńczalnik spirytusowy - sama go nie odkażała, a jedynie „sprzedawała go dalej w porcie” i „miała na niego zbyt na statkach” - co miało istotne znaczenie dla oceny świadomości oskarżonego w zakresie udzielenia pomocy do przypisanych mu czynów,

a nadto, niezależnie od w/w zarzutów:

II. Naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść

rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 §1 pkt. 2 k.p.k. - poprzez pominięcie w kontekście prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego A. B., iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego (uznanego w tym zakresie przez Sąd za wiarygodny) wynikało, że zachowanie przypisane oskarżonemu miało polegać na udzieleniu pomocy do czynu, który został popełniony przez cudzoziemca (nieustaloną osobę o imieniu (...)) poza terytorium Polski, a zatem nie był to czyn zabroniony przez Polską ustawę karną, co w konsekwencji powodowało, iż Sąd Okręgowy winien przedstawić w uzasadnieniu skarżonego wyroku, rozważania tak zarówno w zakresie tego, czy czyn ten był zabroniony przez ustawę, a jeżeli tak to na terenie jakiego państwa obowiązującą, jak również tego, czy nie zawierała ona przepisów względniejszych w zakresie wymiaru kary, co było istotne biorąc pod uwagę regulację zawartą w treści art. 19 §1 k.k.;

III. Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 73a §2 k.k.s. - polegające na przypisaniu oskarżonemu w pkt. 24b sentencji wyroku, pomocnictwa do przestępstwa skarbowego określonego w art. 73a §2 k.k.s. - mimo, iż z ustalonego przez Sąd meriti stanu faktycznego nie wynikało, aby oskarżony udzielił pomocy do czynu zabronionego, który został popełniony na terytorium Polski, co w konsekwencji powodowało, iż brak było możliwości przypisania mu narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego, albowiem zmiana przeznaczenia w użyciu wyrobu akcyzowego (skażonego alkoholu etylowego) nie nastąpiła w Polsce i czyn ten nie godził w interes fiskalny Skarbu Państwa.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego H. S. zarzucił:

A. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ o treść orzeczenia, a to:

- 1). art. 17 §1 ust. 7 k.p.k. poprzez przypisanie oskarżonemu H. S. sprawstwa i winy czynu, za który został już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 stycznia 2010 roku w sprawie (...);
- 2). art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie ilości zakupionego od P. P. alkoholu, jego rodzaju, wreszcie rodzaju sprzedawanego alkoholu oraz osiąganego z tegoż tytułu zarobku - na wyraźną niekorzyść oskarżonego, gdy brak jest ku temu podstaw;

B. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć zasadniczy wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, iż zakup alkoholu od P. P. tożsamy jest z zakupem rozcieńczalnika spirytusowego, zaś takt jego dalszej sprzedaży musi oznaczać, iż oskarżony H. S. alkohol ten odkażał, w sytuacji gdy analiza materiału dowodowego na taki wniosek nie pozwala.

Wobec powyższych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego; ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca B. T. podnosząc zarzut naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów wyrażającą się w odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim wskazywał, iż nie wprowadzał do obrotu alkoholu konsumpcyjnego, podczas gdy analiza zgromadzonych dowodów, nie pozwala na dokonanie stanowczych ustaleń odnośnie sprawstwa B. T. wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie z tytułu kosztów sądowych zasądził na rzecz Skarbu Państwa m. in.:

- od oskarżonego M. M. kwotę 3.045,25 zł;
- od oskarżonego H. S. kwotę 1.472,57 zł.

Od tego postanowienia zażalenia wnieśli: obrońca oskarżonego M. M. oraz oskarżony H. S., którzy podnieśli iż rozstrzygnięcie w tym zakresie jest nieprawidłowe ze względu na obrazę przepisów postępowania.

W konkluzji skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, bądź też o zwolnienie od tych kosztów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje nie są zasadne. W aspekcie zarzutów podniesionych w szczególności w tych środkach odwoławczych, w których zakwestionowano sprawstwo oskarżonych (apelacje obrońców A. B., H. S. i B. T.) stwierdzić należy, iż sąd a quo procedował prawidłowo i wyciągnął ze zgromadzonego materiału dowodowego przekonujące wnioski. Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy i rzetelny odniósł się nie tylko do depozycji procesowych samych oskarżonych, złożonych na poszczególnych etapach procesu, ale poddał je następnie gruntownej i rzetelnej analizie w kontekście innych dowodów dokładnie wskazanych w pisemnych motywach podważonego rozstrzygnięcia. Do żadnych błędów w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku nie doszło i stanowisko skarżących stanowi wyłącznie polemikę z trafnymi ocenami jakie wyprowadził organ procesowy. W żadnym razie nie można uznać, aby te oceny charakteryzowały się pozornym, czy niepełnym odniesieniem się do relewantnych okoliczności, które wynikały z całości materii dowodowej niniejszej sprawy. Odtworzono w sposób prawem procesowy przewidziany wszystkie istotne zachowania szeregu osób, w tym samych oskarżonych, które w sumie stworzyły logiczną całość i pozwoliły na wydanie wyroku skazującego. Tam zaś, gdzie takich podstaw nie było - co dotyczy innych oskarżonych, co do których wyrok już się uprawomocnił - zapadły jednostkowe rozstrzygnięcia o uniewinnieniu od popełnienia danego zarzuconego czynu przestępczego. Zdaniem sądu ad quem, wbrew twierdzeniom apelujących zaskarżony wyrok pozostaje w pełni pod ochroną przede wszystkim przepisu art. 7 k.p.k.

Odnosząc się do treści zarzutów zawartych w poszczególnych wniesionych zwykłych środkach zaskarżenia stwierdzić należy, że:

Co do apelacji obrońcy oskarżonego A. B..

Nie potwierdził się zarzut o naruszeniu przepisów art. 4, 7, 410 oraz 424 § 1 k.p.k. Sąd nie przeprowadził selektywnej oceny dowodów, lecz wykazał dlaczego zasadnym było przypisanie temu oskarżonemu czynów o takiej charakterystyce prawnej jak przyjęto w wyroku. W pisemnym uzasadnieniu wykazano zasadność przyjętych subsumcji i podlega ta ocena pełnej aprobacie w toku kontroli instancyjnej. Istotnie zachowanie A. B. spełniło znamiona postaci zjawiskowej przestępstwa, tj. pomocnictwa do czynu zabronionego polegającego na odkażaniu skażonego alkoholu, wytwarzaniu z niego alkoholu konsumpcyjnego i wprowadzaniu go do obrotu. W tej zasadniczej części taka decyzja procesowa nie została oparta na domniemaniach, jak twierdzi obrona, lecz sąd w logiczny i usystematyzowany sposób przedstawił swoje stanowisko. Niewątpliwie oskarżony realizował powtarzający się i zaprogramowany cykl czynności. Najpierw zamawiał i nabywał skażony alkohol od P. P., a następnie odpłatnie dostarczał go - zbywał L. o imieniu (...). Osiągał tym samym regularny dochód z w pełni świadomej działalności, którą miała ewidentnie charakter przestępczy. Kwestionowanie tych faktów nie mogło okazać się skuteczne w świetle samych wyjaśnień oskarżonego, które de facto stały się zasadniczą podstawą prawnokarnego wartościowania, co zresztą podkreślił sąd w motywach orzeczenia. Ponadto treść wyjaśnień oskarżonego w zakresie początkowej fazy sukcesywnych dostaw „towaru” J. miała pełne pokrycie w relacjach procesowych oskarżonego B. K., czyli kierowcy zatrudnionego przez P. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w Ł., a polegającą na dostarczaniu szeregu kontrahentom na obszarze praktycznie całego kraju rozcieńczalnika spirytusowego. Ten zaś produkt, jak ustalono jednoznacznie w toku całego procesu, podlegał następnie odkażaniu i wprowadzaniu do obrotu już jako spirytus konsumencki. Prawidłowo odtworzono nie tylko daty związane z nabywaniem i zbywaniem przedmiotowego alkoholu, ale i jego ilości. Zasadnie, jako całkowicie nieprzekonujące, odrzucono „tłumaczenia” oskarżonego o podjętych z jego strony działaniach w tym celu, aby ukryć w tajemnicy przed sąsiadami przedmiot jego działalności gospodarczej. Co istotne, do samego zbywania skażonego spirytusu (...) dochodziło w niewątpliwie „pokątnych” okolicznościach („zatruty” alkohol w ilościach sięgających łącznie kilku tysięcy litrów dostarczany był najpierw do S., a później - zazwyczaj w porze nocnej i bez jakiegokolwiek formalnego udokumentowania transakcji - do m. Ż.). Negowanie tych faktów, czyli po prostu tego, że A. B. miał pełną świadomość, że zbyty przez niego skażony alkohol będzie stanowił bazę do nielegalnego wytwarzania wódek, jawi się jako zupełnie bezskuteczne z punktu widzenia treści petitum apelacji. Obojętne jest przy tym zaakcentowane w apelacji to, czy sam L. miał odkażać ten nabyty od oskarżonego spirytus, jak i to, gdzie to miało się w rzeczywistości odbywać. Z treści samych wyjaśnień A. B. nie wynika, aby tak sprzedany przez niego alkohol miał być przetransportowywany na teren Litwy i jedynie tam miało dochodzić do jego odkażenia i - po jego przetworzeniu - zbycia (por. treść wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 12 września 2008 r. – tom

XVI - prot. przesłuchania podejrzanego k. 3200-3202 oraz złożonych przed sądem w dniu 25 sierpnia 2011 r. - prot. rozprawy k. 6754).

Istota pomocnictwa w ujęciu przepisu art. 18 § 3 k.k. została wykazana po stronie oskarżonego. Nie wdając się w złożone rozważania natury dogmatycznej dotyczące polskiej konstrukcji postaci niesprawczego współdziałania w przestępstwie wskazać należy, że zachowanie bezpośredniego wykonawcy nie stanowi elementu znamion pomocnictwa. Ta bowiem forma zjawiskowa, identycznie jak podżeganie, opisuje jedynie czynność lub zaniechanie obejmujące zachowanie polegające na ułatwieniu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Dla realizacji znamion pomocnictwa nie jest konieczne popełnienie czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. O realizacji, a więc o dokonaniu pomocnictwa decyduje wypełnienie przez ułatwiającego właściwych dla tej postaci znamion czynnościowych, innymi słowy, ułatwienie przez działanie lub zaniechanie popełnienia innej osobie czynu zabronionego. Z perspektywy zachowania bezpośredniego wykonawcy pomocnictwo ma zatem charakter bezskutkowy. Pomocnictwo do przestępstwa jest **dokonane** (podkreślenie – SA) z chwilą zrealizowania znamion tej postaci zjawiskowej przestępstwa, a nie w chwili działania sprawy, tym samym o dokonaniu pomocnictwa decyduje wyłącznie realizacja znamion tej postaci, gdyż jest odrębnym typem czynu zabronionego. Na kanwie okoliczności tej sprawy, udowodnione zostało zaś, że zachowanie oskarżonego polegało na tym, że w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie „... udzielał pomocy nieustalonej osobie o imieniu J. do nielegalnego odkażania alkoholu skażonego oraz nielegalnego wyrobu napojów spirytusowych, wytwarzanych niezgodnie ze sposobem produkcji i warunkami technologicznymi odkażonego alkoholu skażonego i do ich wprowadzania następnie do obrotu, w ten sposób, że sprzedawał J. nabywany od PHU (...) skażony alkohol etylowy w postaci rozcieńczalnika spirytusowego ...” oraz na tym, że: „...udzielił pomocy nieustalonej osobie o imieniu J. do zmiany przeznaczenia w użyciu wyrobu akcyzowego w postaci alkoholu etylowego skażonego w ilości łącznej 3900 litrów w ten sposób, że nabywany od PHU (...) alkohol skażony w postaci rozcieńczalnika spirytusowego, sprzedawał J. w celu odkażenia go i wprowadzenia do obrotu jako alkoholu konsumpcyjnego, czym naraził na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku akcyzowego ...”.

Poza jakimkolwiek sporem pozostaje fakt, że pomocnictwa - w zaprezentowanym ujęciu - oskarżony dopuścił się na terenie **Polski** (w S.) i wyczerpał tym samym dyspozycję przepisów karnych, których złożony charakter (multikwalifikację) przyjęto w wyroku w zakresie obu przypisanych A. B. przestępstw i następnie uzasadniono w dokumencie sprawozdawczym Sądu Okręgowego. Odwoływanie się w tym stanie rzeczy w apelacji do uregulowań prawnych zawartych w Rozdziale XIII Kodeksu Karnego „Odpowiedzialność za przestępstwa popełnione za granicą” jest w oczywisty sposób chybione, a nawet z punktu widzenia stricte prawnego niezrozumiałe. Wskazanie na poparcie zaprezentowanych tez na treść judykatu Sądu Najwyższego z 1993 r. (apelacja - s. 6) potęguje ten wniosek, albowiem materia prawna, którego dotyczy powołane rozstrzygnięcie najwyższej instancji sądowej, odnosi się do oceny prawnej zupełnie innego stanu faktycznego. W konsekwencji odwołanie się również do treści art. 19 § 1 k.k. uznać należało za błędne.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że nawet sam apelant zauważył w końcowej części wywiedzionego środka odwoławczego (s. 6-7), że: „O ile bowiem samo zachowanie oskarżonego, ocenione, jako postać zjawiskowa pomocnictwa (będącego odrębnym, od czynu głównego, typem czynu zabronionego) miało miejsce na terytorium Polski, to jednak czyn do którego pomocy miał udzielić oskarżony – miał mieć miejsce poza terytorium Polski”. Skoro takie wnioski wyprowadzono to należało mieć na względzie istotę juretryczną pomocnictwa obowiązującą w polskim prawie karnym materialnym naszkicowaną jedynie powyżej w niezbędnym dla przeprowadzenia kontroli odwoławczej zakresie. Już tylko na marginesie przypomnieć należy - w świetle uwag obrońcy dotyczących przypisanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego, że przepis art. 18 § 3 k.k. jest w Kodeksie karnym skarbowym recypowany zgodnie z treścią jego art. 20 § 2. Do żadnych więc naruszeń prawa materialnego, co podniesiono w apelacji, nie doszło. Zresztą zawarte w niej argumenty „osadzone” były w istocie w ustaleniach faktycznych, w tym ich stosownego braku - w powiązaniu z naruszeniem przepisów postępowania, mającego wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.), a nie w pierwszej względnej podstawie odwoławczej przewidzianej w art. 438 k.p.k. (naruszenie przepisów prawa materialnego).

Co do apelacji obrońcy oskarżonego H. S..

W żadnym razie nie potwierdził się zarzut o zignorowaniu przez sąd I instancji ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Rzeczywiście, oskarżony został skazany przez Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 28 stycznia 2010 r. w sprawie sygn. akt (...). Odpis tego orzeczenia, które uprawomocniło się w dniu 12 marca 2010 r., jest załączony do akt sprawy (tom XXXVIII – k. 7331-7343). Porównanie treści tego orzeczenia z treścią zaskarżonego wyroku prowadzi do jednoznacznego wniosku, że nie jest tak - jak twierdzi się w apelacji, że H. S. został obecnie skazany za czyn za który poniósł już odpowiedzialność karną. W uzasadnieniu apelacji (s.2) wskazano, że: „... w stosunku do oskarżonego H. S. toczyło się postępowanie karne zakończone prawomocnym wyrokiem w sprawie (...) Sądu Okręgowego w O., które w opisie zarzucanych czynów wprowadza wskazuje na odmienny czasokres zarzucanych czynów, jednakże w swej istocie dotyczy tegoż samego przestępczego procederu co przedmiotowe postępowanie”. W związku z takim stanowiskiem instancja ad quem wskazuje, że w pkt 5 tego wyroku (k. 7338v.) przypisano H. S. popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., którego opis zawarto w pkt V aktu oskarżenia (k.7732), zgodnie z którym przedmiotowego kwalifikowanego paserstwa miał się dopuścić H. S. „w okresie w okresie od 13.12.2008r. do 31.03.2009r. w E., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej...”. W zaskarżonym zaś orzeczeniu (pkt 35a) oskarżony został skazany za czyn wyczerpujący znamiona art. 42 ust. 3 i art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych i art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od 24 listopada 2007 r. do 15 stycznia 2008 r. w E. i okolicach. Analiza opisu tych czynów - zwłaszcza w aspekcie temporalnym - prowadzi do jedynej konstatacji a sprowadzającej się do odrzucenia przez sąd odwoławczy a limine twierdzeń apelującego. Ponadto w tamtej, prawomocnie już zakończonej sprawie oskarżonemu przypisano „nabywanie a następnie sprzedawanie bliżej nieustalonym osobom nie mniej niż 2.600 litrów odkazanego wcześniej alkoholu etylowego pochodzącego z czynu zabronionego”, zaś w niniejszej sprawie H. S. odpowiada – w ramach zarzuconego przestępstwa powszechnego - za to, że „...odkaził, nie będąc do tego uprawnionym, alkohol etylowy skażony uzyskując niezgodnie ze sposobem produkcji, warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi spirytus, który wprowadził do obrotu w ilości łącznej co najmniej 2000 litrów...”. Sąd Apelacyjny oceniając pierwszy z zarzutów apelacji zauważa, niezależnie od wykazania jego merytorycznej niezasadności, że ziszczenie się ujemnej przesłanki procesowej określonej w przepisie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. skutkującej zakazem ne bis in idem nie może stanowić względnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 438 pkt 2 k.p.k., jak wskazano w apelacji, gdyż ranga takiego uchybienia - z woli ustawodawcy - należy do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych co jasno wynika z treści art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Nie można też podzielić zarzutu skarżącego, że doszło względem oskarżonego do naruszenia zasady in dubio pro reo, nie powstały bowiem wątpliwości o jakich traktuje art. 5 § 2 k.p.k. Sąd dokładnie i zgodnie z regułami dowodowymi rozważył wszystkie te kwestie które rzutowały na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia wobec m. in. H. S.. Wskazał prawidłowo dowody świadczące o dokonaniu przez oskarżonego zarówno przypisanego mu przestępstwa powszechnego, jak i przestępstwa skarbowego. Odwołano się w tym zakresie do w szczególności relacji procesowych - wyjaśnień Z. S. oraz innych współoskarżonych osób. Sąd I instancji poddał krytycznej analizie zebrany w toku śledztwa materiał dowodowy. Prawidłowo i znacząco, gdyż o ponad połowę, zmniejszył ilość skażonego alkoholu zakupionego przez H. S. od P. P., co dowodzi rzetelności procedowania. W uporządkowany i trafny sposób sąd przedstawił podstawę logiczną wyprowadzonych wniosków i kwestionowanie sprawstwa H. S. nie mogło przynieść oczekiwanych w skardze etapowej rezultatów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, co należy jeszcze raz podkreślić, dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaskarżone orzeczenie pozostaje, więc w pełni pod ochroną zwłaszcza przepisu art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy precyzyjnie wskazał jakie okoliczności uznał za udowodnione, wyjaśniając które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne, a którym tej wiarygodności odmówił oraz w jakim zakresie. Tok rozumowania Sądu Okręgowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny oraz przekonujący, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski

oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach, który to materiał został oceniony w sposób kompletny. Błędnie został sformułowany w apelacji zarzut obrazy zasady in dubio pro reo. Jak już wielokrotnie wskazywano zarówno w opracowaniach doktryny, jak i orzeczeniach Sądu Najwyższego dyrektywa wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. jest kierowana do sądu orzekającego, a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (np. wyroki SN: z dnia 1 października 2002r., VKKN 238/01, OSNPP 3/2003, poz.15 oraz z dnia 9 maja 2002r., VKK 21/02, OSNPP 11/2002, poz.13). Innymi słowy – to sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie ze wskazaniami art. 5 § 2 k.p.k., a nie strona postępowania, czyli tak jak w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego.

Odnosnie rozmów telefonicznych zgromadzonych podczas realizowanych w toku postępowania przygotowawczego podsłuchów operacyjnych sąd I instancji już na wstępie pisemnych motywów zaznaczył, że nie wszystkie utrwalone treści materiałów zebranych w sprawie mogły uzyskać walor (legalnej) podstawy dowodowej wyroku i dotyczyło to także oskarżonego H. S.. Zastrzeżenie to konsekwentnie zrealizowano w dalszej części pisemnego uzasadnienia zapadłego rozstrzygnięcia poświęconego czynom przypisanym poszczególnym oskarżonym.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego B. T..

Wbrew wywodom zawartym i w tym środtku zaskarżenia nie doszło do wadliwej oceny wyjaśnień w/w oskarżonego. Sąd precyzyjnie wskazał kolejne działania jakie w okresie od dnia 6 lutego 2006 r. do dnia 10 stycznia 2008 r. podjął B. T. w G. i okolicach. Rozważnie sąd meriti wskazał i poddał procesowej analizie dowody świadczące o udziale oskarżonego w przestępczym procederze w który było uwikłanych szereg osób. Istotnie, jak zaznaczył to Sąd Okręgowy, z wyjaśnień oskarżonego wynikało, że:

- sam znalazł dostawcę rozcieńczalnika spirytusowego i ustalał z nim terminy i ilości dostaw, miejsca rozładunku i przechowania towaru;
- ustalał właściwy sposób odkażania rozcieńczalnika, znając dokładnie metody odkażania, polepszania smaku i wyglądu odkażonego alkoholu;
- osobiście dokonywał płatności za dostarczony towar.

Maksymalnie precyzyjnie i przekonująco ustalono ilość alkoholu jaki w okresie objętym zarzutem oskarżony zakupił, odkaził i wprowadził do obrotu. Za w pełni zgodne z regułami wytyczonymi w normie art. 7 k.p.k. uznać należało argumentację organu procesowego o zasadniczym, albowiem całościowym odrzuceniu wersji o innym, niż przypisane, przeznaczeniu odkażanego przez oskarżonego alkoholu. Jego ilość i wiedza B. T., a dotycząca „odtrucia” skażonego spirytusu i otrzymania finalnie spirytusu konsumpcyjnego jednoznacznie wskazuje na prawidłowy tok rozumowania sądu a quo. Na pełną akceptację zasługuje też rozbudowana analiza prawna przypisanych oskarżonemu zachowań i to nie tylko w aspekcie materialnych przepisów kodeksowych (k.k. i k.k.s.), ale i przepisów karnych zawartych w ustawach szczególnych (ustawy: z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych - Dz. U. Nr 31, poz. 353 oraz z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych - Dz. U. Nr 208, poz. 1539), jak i innych wskazanych na wstępie aktów prawnych.

Jeżeli z kolei chodzi o apelacje obrońcy oskarżonych M. M. i A. J., w których - jak wskazano - zawarto jedynie zarzuty związane ze względną podstawą odwoławczą zawartą w art. 438 pkt 4 k.p.k. stwierdzić trzeba, że również w obszarze kary zaskarżony wyrok jest w pełni prawidłowy.

Kara grzywny orzeczona względem M. M. w pkt 7 ppkt b nie nosi znamion niewspółmiernie surowej w rozumieniu powołanego wyżej przepisu prawa. Sąd Okręgowy uwzględnił w sposób podlegający aprobachie te okoliczności, które warunkują orzeczenie represji majątkowej w zgodzie ze wskazaniami zawartymi m. in. art. 53 § 2 k.k. Rozmiar i

czasokres przypisanej oskarżonemu działalności przestępczej uprawniał do orzeczenia kary grzywny w wysokości (po stosownym przeliczeniu stawek) w wysokości 40.000 zł. Treść dokumentów złożonych przez obrońcę w toku rozprawy odwoławczej dokonanej oceny nie może zmienić. Wyprowadzone w tej mierze wnioski dotyczą również oskarżonego A. J., któremu wymierzono w wyroku (pkt 20 ppkt a) znacznie niższą karę majątkową, tj. w wysokości 15.000 zł. Zdaniem sądu II instancji obecna sytuacja życiowa obu w/w oskarżonych, w tym ich możliwości zarobkowe nie wykluczają wywiązania się przez nich na etapie postępowania wykonawczego z wykonania tych kar. Zaznaczyć przy tym trzeba, że to jedynie wskazane kary grzywny - w określonym w wyroku zakresie - podlegać będą efektywnemu wykonaniu.

Także wniesione zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 12 grudnia 2012 r., a dotyczące zasądzenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych nie są zasadne. Sąd miał wszelkie podstawy faktyczne i prawne do obciążenia oskarżonych H. S. oraz M. M. przyjętymi w tym orzeczeniu wielkościami, wskazując dokładnie kwoty odnoszące się do konkretnego oskarżonego. W uzasadnieniu postanowienia poddano specyfikacji koszty procesu związane z poniesionymi wydatkami za przeprowadzone czynności oraz przedstawiono powody zastosowania przepisu art. 633 k.p.k. i zasądzenia przedmiotowych kosztów od oskarżonych - co do zasady - w częściach równych. Zaznaczyć należy, iż zasadą jest zasądzenie w całości przedmiotowych kosztów, a na etapie pierwszoinstancyjnym nie ziściły się podstawy do zwolnienia z nich danych osób w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k., bądź też ich zróżnicowania w kierunku postulowanym w zażaleniu oskarżonego H. S..

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

Natomiast kierując się wysokością obowiązków majątkowych wynikających z treści zaskarżonego wyroku zasadnym było na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić oskarżonych, w tym M. M. i H. S., od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.